

Verordnung des Ministers des Innern
vom 8. August 1944
über die Erstattung des Verdienstausfalles
der Feuerwehrangehörigen.

Auf Grund des § 16, Abs. 2, der Regierungsverordnung vom 18. Dezember 1941, Slg. Nr. 30 vom Jahre 1942, über das Feuerschutzwesen wird vom Minister des Innern verordnet:

§ 1.

(1) Den Angehörigen der Freiwilligen Feuerwehren und der Pflichtfeuerwehren (im weiteren nur Wehrmänner genannt), die selbständig erwerbstätig sind, ist der Verdienstausfall dann zu erstatten, wenn der Einsatz bei einer Brand- oder Notstandbekämpfung im Einzelfall länger als zwei Stunden dauert und während der Zeit des Einsatzes tatsächlich ein nicht wieder einzubringender Verdienstausfall entstanden ist. Die zu erstattenden Beträge dürfen — auch bei mehrtägigem ununterbrochenem Einsatz — die von der Landesbehörde festgesetzte Höchstgrenze nicht übersteigen.

(2) Den Wehrmännern, die in einem Arbeits(Dienst)verhältnis stehen und keinen gesetzlichen oder vertragmäßigen Anspruch auf Weiterzahlung des Arbeitsentgelts (der Dienstbezüge) in der Zeit des Einsatzes bei einer Brand- oder Notstandbekämpfung haben, ist der Ausfall des Arbeitsentgelts (der Dienstbezüge) für die Zeit des Einsatzes dann zu erstatten, wenn die Dauer eines Einzeleinsatzes eine Stunde oder die Dauer mehrerer Einsätze in einer Kalenderwoche zwei Stunden übersteigt. Diese Bestimmung gilt nicht für diejenigen Fälle, auf die die Regierungsverordnung vom 8. September 1943, Slg. Nr. 251, über die Erstattung von Lohnausfällen bei Fliegeralarm oder Flieger- und Flakschäden Anwendung findet.

(3) Die Einsatzzeit beginnt mit der Alarmierung und endet mit der Entlassung aus dem Alarmdienst. Den Wehrmännern, die in einem Arbeits(Dienst)verhältnis stehen, ist außerdem die Zeit in die Einsatzzeit einzurechnen, die die unverzügliche Rückkehr in den Betrieb erfordert. Über die Notwendigkeit der Rückkehr sind in Zweifelsfällen die Betriebsleiter zu hören.

(4) Den Verdienstausfall nach Absatz 1 und den Ausfall an Arbeitsentgelt (Dienstbezügen) nach Absatz 2 hat auf Antrag die Ge-

Nařízení ministra vnitra
ze dne 8. srpna 1944

o náhradě ztráty na výdělků příslušníkům
hasičstev.

Podle § 16, odst. 2 vládního nařízení ze dne 18. prosince 1941, Sb. č. 30 z roku 1942, o věcech požární ochrany, nařizuje ministr vnitra:

§ 1.

(1) Příslušníkům hasičstev dobrovolných a povinných (dále jen hasiči), kteří jsou osobami samostatně hospodařícími, jest nahraditi ztrátu na výdělků tehdy, trvá-li nasazení při zdolávání požáru nebo stavu nouze v jednotlivém případě déle než dvě hodiny a vznikla-li v době nasazení skutečně ztráta na výdělků, kterou nelze odčiniti. Částky, jež jest nahraditi, nesmějí — i při několika denním nepřetržitě nasazení — překročiti nejvyšší mez stanovenou zemským úřadem.

(2) Hasičům, kteří jsou v pracovním (služebním) poměru a nemají zákonného nebo smluvního nároku na další placení pracovní odměny (služebních požitků) v době nasazení při zdolávání požáru nebo stavu nouze, jest nahraditi ztrátu na pracovní odměně (služebních požitcích) po dobu nasazení tehdy, přesahuje-li doba jednotlivého nasazení jednu hodinu nebo doba několika nasazení v jednom kalendářním týdnu dvě hodiny. Toto ustanovení neplatí pro ony případy, na něž se použije vládního nařízení ze dne 8. září 1943, Sb. č. 251, o náhradě mzdy, která odpadla při leteckém poplachu nebo při škodách způsobených leteckými útoky a protileteckou palbou.

(3) Doba nasazení počíná poplachem a končí propuštěním z poplachové služby. Hasičům, kteří jsou v pracovním (služebním) poměru, jest mimo to započísti do doby nasazení čas, který vyžaduje neprodlený návrat do závodu. O potřebě návratu jest slyšeti v nochybných případech vedoucí závodu.

(4) Ztrátu na výdělků podle odstavce 1 a ztrátu na pracovní odměně (služebních požitcích) podle odstavce 2 má na žádost nahraditi

meinde zu erstatten, in der die betreffende Feuerwehr ihren Sitz hat, oder im Falle der Hilfeleistung in einer 15 km übersteigenden Entfernung jene Gemeinde, der Hilfe geleistet worden ist. Im Falle eines von der fachlichen Aufsichtsbehörde oder deren Organen (§§ 5 und 6 der Reg. VO Slg. Nr. 30/1942 in der Fassung der Regierungsverordnung vom 4. August 1942, Slg. Nr. 352) angeordneten Einsatzes werden Verdienstaufälle und Ausfälle an Arbeitsentgelt (Dienstbezüge) aus Protektoratsmitteln von der nach dem Wohnsitz des Antragstellers zuständigen Bezirksbehörde zuerkannt und gewährt.

§ 2.

(1) In Streitfällen, die sich aus der Durchführung der Bestimmungen dieser Verordnung ergeben, entscheiden die zuständigen politischen Behörden.

(2) Die Vorschriften dieser Verordnung gelten entsprechend für Angehörige der Werkfeuerwehren, soweit sie außerhalb ihrer Betriebe eingesetzt werden oder soweit einer Werkfeuerwehr der Schutz der Gemeinde oder eines ihrer Teile vor öffentlichen Notständen dauernd übertragen ist.

§ 3.

Diese Verordnung tritt am 7. Tage nach der Verlautbarung in Kraft; sie wird vom Minister des Innern durchgeführt.

Bienert m. p.

obec, ve které jest sídlo dotčeného hasičstva, nebo, jde-li o poskytnutí pomoci na vzdálenost větší než 15 km, ona obec, již byla poskytnuta pomoc. Jde-li o nasazení nařízené odborným dohlédacím úřadem nebo jeho orgány (§§ 5 a 6 vl. nař. Sb. č. 30/1942 ve znění vládního nařízení ze dne 4. srpna 1942, Sb. č. 352), přiznává a nahrazuje ztráty na výdělku a ztráty na pracovní odměně (služebních požitcích) z protektorátních prostředků okresní úřad příslušný podle žadatelova bydliště.

§ 2.

(1) Ve sporech, které vyplynou z provádění předpisů tohoto nařízení, rozhodují příslušné politické úřady.

(2) Předpisy tohoto nařízení platí přiměřeně pro příslušníky závodních hasičstev, pokud budou nasazení mimo své závody nebo pokud byla na závodní hasičstvo trvale přenesena ochrana obce nebo její části před veřejnými stavy nouze.

§ 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti 7. dne po vyhlášení; provede je ministr vnitra.

Bienert v. r.